

[Jørgen Estrup]

et gode i sig selv, og hvis man lægger vægt på en egentlig disciplinering af studierne, må man naturligvis nå til den konklusion.

Finder man derimod, at snævre grænser for gældsbyrderne, begrænsning af de studerendes erhvervsarbejde, fuldtidsstudier og afkorting af studietiderne er afgørende målsætninger for et nyt støttesystem, så er dette forslag den reform, som har været efterlyst i den sidste halve snes år.

I Det Radikale Venstre nærer vi ikke tvivl om, at brugerne af det nye støttesystem vil vide at værdsætte det efter fortjeneste.

Det er også blevet hævdet, at det nye støttesystem var urimelig dyrt. Det er dyrt, det er der ingen grund til at skjule. Men om det er urimeligt, kan kun vurderes ud fra det, man får for pengene. Sammenligner man med det forslag til ny SU-lov, regeringen fremsatte for godt et år siden, kan forskellen sammenfattes i tre punkter – hvis ellers undervisningsministeren har tid til at høre. . .

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det afgør formanden.

Jørgen Estrup (RV):

Det håber jeg så han har. Godt 40 pct. af merudgiften skyldes, at reformen har lavtforrentede studielån og tilsvarende altså få studie-gældsproblemer. Godt 30 pct. af merudgiften skyldes, at reformen giver fuld støtte i hele den normerede studietid modsat regeringens forslag. Godt 20 pct. af merudgiften skyldes, at reformen sænker alderen for forældreafhængighed fra 20 år til 19 år.

Altså mindre gældsbyrder, mindre erhvervsarbejde med deraf følgende mere effektive studier og endelig mindre afhængighed af forældrenes forhold for de studerende. Det er fremskridt, som efter Det Radikale Venstres opfattelse er pengene værd.

På en dag, hvor alle burde være glade, er det naturligvis en smule ærgerligt, at regeringspartierne med ministeren i spidsen har valgt den fornærmede holdning. Det er lidt umodent, at man ikke kan leve med, at det er Det Radikale Venstres model i stedet for regeringspartierne, der danner grundlag for reformen, men det kan vi andre jo ikke gøre noget ved. I sidste ende er det også værst for ministeren og regeringspartierne selv, og det skal i hvert fald ikke ødelægge glæden og tilfredsheden hos os andre.

Connie Hedegaard (KF):

Når børn spiller matador, er det meget muntert at iagttage, hvordan de med papirpenge forsøger at overbyde hinanden ved at kaste sig ud i vilde projekter, hvor million efter million sættes på højkant.

Men den samme leg er knap så underholdende endsige uskyldig, når det er landets største oppositionsparti, der boltrer sig. Faktisk har vi under forhandlingerne fra konservativ side fået indtryk af, at det for Socialdemokratiet for enhver pris gjaldt om at overbyde regeringen samt om ikke at stå tilbage for presset og overbudet fra SF.

Da regeringen viste sig villig til at ofre godt og vel ½ mia. kr. på de studerende, hvor vi jo skal huske, at Socialdemokratiet oprindelig foreslog en udgiftsneutral reform, hoppede man straks med på De Radikales og SF's forslag om at bruge en hel milliard. Havde regeringen oprindelig foreslået, at vi skulle bruge 1 mia. kr., havde vi formentlig om lidt vedtaget en SU-reform på et par milliarder.

På grund af det økonomisk urealistiske i det her forslag har vi faktisk ikke ret meget positivt at sige om det. Dog vil vi godt sige, at befordringsgodtgørelsen jo er vores egen idé, hvorfor vi naturligvis er glade for de forbedringer, der ligger her. Også forbedringerne på egenindtægtsområdet er opfyldelsen af nogle konservative ønsker lige så vel som nedsættelsen af forældreafhængigheden, noget, der i øvrigt ikke plejer at være Socialdemokratiets endsige SF's politik. Blot havde vi – igen af økonomiske grunde – fundet det mere realistisk at sætte tingene i kraft i en langsommere takt.

I det hele taget mener vi, at vi med en senere ikrafttræden kunne have undgået en række af problemerne i forbindelse med overgangsordningen, men heller ikke her var oppositionen modtagelig for økonomiske endsige saglige argumenter.

At man er ude på lefleriets overdrev, illustreres af forslaget om en fast forrentning af studielån på 4 pct. Som Danmarks Konservative Studenter skriver i henvendelsen til udvalget, må man ironisk smile ad forslagsstillernes gripende naivitet. Blot stivner smilet, når man finder ud af, hvor dyr denne naivitet er.

Havde man f.eks. haft denne 4-pct.-regel under socialdemokratiske regeringer i 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne, havde studielån